

"JOKA IKINEN KESÄ OLI TIKTOK-MENESTYS JA
ODOTA MINUA JÄRVEN RANNALLA ON YHTÄ SÄKENÖIVÄ."
- POPSUGAR

Odota minua järven rannalla

*New York Times
-bestseller*

CARLEY
FORTUNE

TAMMI

CARLEY FORTUNE:

Joka ikinen kesä (2022, suom. 2023)

Odota minua järven rannalla (2023, suom. 2024)

CARLEY FORTUNE

*Odota minua
järven
rannalla*

Suomentanut Mari Hallivuori

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Meet Me at the Lake* ilmestyi 2023 Yhdysvalloissa.
Copyright © 2023 by Carley Fortune
Published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A.
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Mari Hallivuori 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5334-3

Marcolle

*Ensimmäisestä kokoelma-cd:stä ja kaikista sitä seuranneista,
mutta erityisesti siitä, että väänsit volyymia pienemmälle.*

1

Nyt

Pääsen kenenkään huomaamatta livahtamaan respaan asti. Vastaanottotiski on näyttävä, suuresta puunrungosta veistetty – rustiikkinen muttei nukkavieru, malliesimerkki äidin estetiikasta – eikä sen takana ole ketään. Kiiruhdan tiskin ohi toimistoon ja lukitsen oven perässäni.

Huone näyttää pikemminkin kalastuskojulta kuin työtilalta. Mäntypuiset seinät, kaksi ikivanhaa kirjoituspöytää ja ohuet ruutuverhot pienessä ikkunassa. Sisustus näyttää arvatenkin melko samalta kuin silloin kun majatalon toiminta 1800-luvulla alkoi. Äiti vietti täällä huomattavan paljon aikaa, mutta hänen läsnäolostaan muistuttaa vain minun vauva-aikainen valokuvani seinällä ja hienoinen Cliniquen hajuveden tuoksu.

Istun toiseen kuluneista nahkatuoleista ja käynnistän pöytä-tuulettimen. Olen jo valmiiksi nahkea, ja täällä rakennuksen lähes ainoassa ilmastoimattomassa kolkassa kuumuus tukahduttaa. Nostan kädet koukussa sivuille kuin linnunpelätti ja heiluttelen niitä. Hikitahrat tästä vielä puuttuisivat.

Ennen kuin vaihdan korkokenkiin viilentelen oloani hetken ja tuijotan pöydälle pinottuja mainosvihkosia, joissa esitellään lomakohdettamme. *Brookbanksin lomakeskus – pakene Muskokajärven rauhaan*, julistaa pirteällä fontilla kirjoitettu kansiteksti, ja

sen alla on auringonlaskun aikaan otettu kuva, jossa päärakennus kohoaa rannan taustalla kuin hirsinen maalaislinna. Melkein purskahdan nauruun – minä olen kyllä yrittänyt paeta ihan toiseen suuntaan.

Ehkä Jamie ei muista, että suostuin tähän, ja voin luikkia takaisin kotiin, vaihtaa mukavat housut jalkaan ja vilvoitella ämpärillisellä kylmää valkoviiniä.

Joku käy kokeilemassa ovea.

Turha toivo.

”Fernie?” Jamie huhuilee. ”Miksi ovi on lukossa? Nakuiletko sinä siellä?”

”Minulla menee vielä viisi minuuttia”, vastaan kireästi.

”Ethän vain tee ohareita? Sinä lupasit tulla”, hän sanoo. Mutta en kaipaa muistutusta. Olen odottanut tätä kauhulla koko päivän. Tai ehkä jopa koko ikäni.

”Joo, joo. Teen vielä vähän paperihommia.” Nipistän silmäni kiinni, kun tajuan virheeni. ”Olen kohta valmis.”

”Mitä paperihommia? Teetkö liinavaatetilausta? Siihen on tietty systeemi.”

Äidillä oli joka asiaan systeemi, eikä Jamie halua minun puuttuvan mihinkään niistä.

Hän on huolissaan. Lomasesonki on kuumimmillaan, mutta meillä on paljon huoneita tyhjillään. Paluustani on kuusi viikkoa, ja Jamie uskoo, että hetkenä minä hyvänsä panen kaiken uusiksi. En ole varma, onko hän oikeassa. En ole varma edes siitä, olenko jäämässä.

”Et voi lukita minua oman toimistoni ulkopuolelle. Minulla on avain.”

Kiroan mielessäni. Tietenkin Jamiella on avain.

Olisi noloa, jos hän joutuisi raahaamaan minut täältä esiin väkisin, niin kuin hän luultavasti tekisi. Viimeksi aiheutin täällä skandaalin high schoolin viimeisenä vuotena, enkä aio enää lähteä sille tielle. Välillä tunnen taantuneeni täällä ollessani, mutta en ole enää edesvastuuton seitsemäntoistavuotias.

Vedän syvään henkeä, nousen ja oion mekkoni etumuksen sileäksi. Se on liian tiukka, mutta en voi astella ruokasaliin luotoasussani revityissä farkuissa. Olin kuullut mielessäni äidin äänen vaatteita vaihtaessani.

Tiedän, että viihtyisit yöpuvussa vaikka koko päivän, mutta meidän pitää olla edustavia, muru.

Avaan oven.

Jamien pellavanvaaleat kiharat on leikattu lyhyiksi ja taltutettu muotoiluaineilla, mutta hän näyttää edelleen yhtä siloposkiselta kuin nuorena, kun vielä kuvitteli, ettei deodoranttia ole pakko käyttää.

”Liinavaatetilaustako teit?” hän kysyy.

”En tietenkään”, vastaan. ”Siinhän on systeemi.”

Jamie ei selvästikään osaa sanoa, laskenko leikkiä. Hän on joutanut hotellia viimeiset kolme vuotta, eikä se tahdo millään upota tajuntaani. Minun silmissäni hän näyttää suorissa housuissaan ja kravattissaan siltä kuin olisi menossa naamiaisiin. Muistikuvani uimasortseihin ja bandannahuviin sonnustautuneesta rantaeläjästä on niin vahva.

Hänkään ei enää ota minusta selvää – halu miellyttää minua, uutta pomooan, repii häntä yhteen suuntaan, mutta toisaalta hän ei halua päästää minua sotkemaan asioita. Pitäisi olla jokin universaali laki, joka estää eksiä työskentelemästä yhdessä.

”Ennen sinulla oli huumorintajua”, minä sanon, ja taivaansinisiin silmiin asti leviävä virne nostattaa naurunrypyt Jamien kasvoille. Ja siinä hetkessä näen edessäni saman nuorukaisen, joka kerran lauloi Alanis Morrissetten *Jagged Little Pillin* alusta loppuun pilvipäissään pelkkä rouva Rosen mökistä vohkittu violetti kaftaani yllään.

Pidin Jamien huomionhakuisuudesta ja viuhahtelusta – Jamien seurassa kukaan ei edes katsonut minua. Hän oli kelpo poikaystävä mutta myös täydellinen harhautus.

”Niin sinullakin”, hän sanoo ja siristää sitten silmiään. ”Onko tuo äitisi mekko?”

Minä nyökkään. ”Tämä ei oikein istu.” Olin napannut sen äidin kaapista aiemmin illalla. Kanariankeltainen. Yksi vähintään paristakymmenestä kirkkaan värisestä hihattomasta kotelomekosta. Se oli äidin iltaunivormu.

Olemme hetken hiljaa, ja siinä hetkessä rohkeuteni karisee. ”Kuule, minusta ei tunnu – ”

Jamie keskeyttää lauseeni. ”Ehei. Turha yrittää livetä, Fernie. Olet vältellyt Hannovereita koko viikon, ja he lähtevät kotiin huomenna.”

Jamien mukaan Hannoverit ovat viettäneet Brookbanksissa seitsemän kesää, antavat säädyttömän paljon tippiä ja tuovat vana vedessään paljon uusia asiakkaita. Vaikkei Jamie sitä sanokaan, siitä päätellen, miten hänen otsansa kurtistuu tietokoneen äärellä, hotelli on kipeästi hyvien suositusten tarpeessa. Kirjanpitäjämme oli jättänyt tänään jo toisen soittopyyntönsä vastaajaani.

”He ovat jo syöneet jälkiruoan”, Jamie sanoo. ”Sanoin, että olet tulossa. He haluavat esittää surunvalittelunsa henkilökohtaisesti.”

Raavin oikeaa käsivarttani pari kertaa, ennen kuin havahdun. Ei tämän pitäisi näin vaikeaa olla. Oikeassa elämässäni johdan Filtrimistä kolmen toimipaikan kahvilaketjua Torontossa. Neljättä ja toistaiseksi suurinta kahvilaa, jonka yhteyteen on tulossa oma paahtimo, ollaan avaamassa syksyllä. Asiakkaiden kanssa jutteleminen on toinen luontoni.

”Hyvä on”, sanon Jamielle. ”Olen pahoillani. Pystyn kyllä tähän.”

Jamie henkäisee. ”Mahtavaa.” Hän katsoo minua anteeksipyytävästi ja jatkaa: ”Olisi hienoa, jos voisit käydä esittäytymässä muutamassa pöydässä, kun kerran olet salissa. Jatkaisit perinnettä, ymmärrät varmaan.”

Ymmärsin hyvin. Äidillä oli ollut tapana käydä ravintolassa joka ilta kyselemässä asiakkailta, oliko kirjolohi hyvää ja oliko uni maistunut. Hän muisti vieraat henkilökohtaisesti ja hurmasi kaikki huomiollaan. Äidin mielestä perheyrityksellä piti olla kasvot. Ja kolmen vuosikymmenen ajan Brookbanksin keulakuva oli ollut hän. Margaret Brookbanks.

Jamie oli patistanut minua tulemaan ruokasaliin asiakkaita tervehtimään, mutta en ollut suostunut. Koska sillä hetkellä, kun astun saliin, siitä tulee virallista.

Äitiä ei enää ole.

Ja minä olen täällä.

Olen palannut lapsuudenkotiini – paikkaan, josta olen pyristellyt kaikkiin voimin pois.

Kävelen Jamien perässä hotellin vastaanottoon. Tiskin takana ei ole edelleenkään ketään. Pysähdymme kuin yhteisestä sopimuksesta.

”Ei kai taas”, Jamie mutisee.

Iltavuorosta vastaavalla virkailijalla, joka aloitti työssään pari viikkoa sitten, on tapana katoilla. Äiti olisi jo antanut naiselle lähtöpassin.

”Ehkä meidän pitäisi jäädä tuuraamaan häntä”, sanon. ”Siltä varalta, että joku tulee.”

Jamie nostaa katseensa kattoon ja pureskelee sanojani. Sitten hänen silmänsä nauliutuvat minuun. ”Hyvä yritys, mutta Hannoverien tapaaminen on tärkeämpää.”

Siirrymme ravintolan puolelle. Ruokasaliin johtavat pariovet ovat auki, ja sieltä kantautuu aulaan tyytyväistä keskustelunhyri-
nää vastapaistetun hapanjuurileivän tuoksun saattelemana. Salin kattohirret ovat korkealla, ja komean kaarierkkerin ikkunoista avautuu näkymä järvelle. Äiti remontoi tilan mieleisekseen, kun astui yrityksen johtoon isovanhempieni jälkeen. Ruokasali oli hänen teatterinäyttämönsä. En osaa kuvitella sitä ilman äitiä käyskentelemässä pöydästä toiseen.

Vedän henkeä, ja kun sukaisen platinanvaalean polkkatukkani korvien taakse, voin melkein kuulla äidin äänen.

Älä piiloudu hiustesi taakse, muru.

Kun lähestymme pariovia, ruokasalista poistuu käsikynkkää pariskunta. Mies ja nainen ovat kuusissakymmenissä ja verhoutuneet beigeen pellavaan.

”Herra ja rouva Hannover”, Jamie sanoo ja levittää kätensä sivuille. ”Olimme juuri tulossa tapaamaan teitä. Saanko esitellä, tässä on Fern Brookbanks.”

Hannoverit hymyilevät minulle yltiöystävällisesti, kuin taputtaisivat minua lohduttavasti olalle pelkällä kasvojen ilmeellään.

”Oli niin ikävää kuulla äitinne poismenosta”, rouva Hannover sanoo.

Poismeno.

Sanavalinta tuntuu oudolta siihen nähden, mitä tapahtui.

Iltapimeä. Peura tuulilasissa. Graniittia vasten murskautunutta peltiä. Jääpaloja pitkin asfalttia.

Olen yrittänyt olla ajattelematta äidin viimeisiä hetkiä. Olen ylipäätään yrittänyt olla ajattelematta häntä. Suru, järkytys ja viha painavat hartioita niin, että tuntuu raskaalta nousta sängystä aamuisin. Nytkin olo on huteru, mutta yritän peittää sen. Onnettomuudesta on yli kuukausi, eikä toisten kärsimystä jakseta loputtomiin, vaikka surunvalitteluja sateleekin.

”On vaikea kuvitella tätä paikkaa ilman Maggieta”, herra Hannover sanoo. ”Hän aina hymyili niin leveästi. Oli niin mukava vaihtaa kuulumisia. Viime kesänä saimme hänet suostuteltua lasillisellekin, vai mitä?” Vaimo nyökkää innokkaasti, kuin vakuuttaakseen minut asiasta. ”Sanoin, että hänen hyörimistään katsellessa menee pää pyörälle, ja sekös häntä nauratti.”

En ole valmis keskustelemaan äidin kuolemasta enkä hotellin tulevaisuudesta, ja senkin vuoksi olen vältellyt ravintolaan astumista. Vakioasiakkaat haluavat varmasti puhua kummastakin aiheesta.

Kiitän Hannoverin pariskuntaa ja vaihdan puheenaihetta – kyselen heidän lomanvietostaan, tenniksestä, säästä ja majavien rakentamasta padosta. Jutustelu on helppoa. Olen kolmekymmentäkaksivuotias – tässä iässä en enää nyrpistä nokkaani hotellin asiakkaille enkä mieti, mitä he minusta ajattelevat. Äidille olen vihainen. Luulin hänen hyväksyneen sen, että elämäni on nyt Torontossa. Miksi hän jätti hotellin minun hoidettavakseni? Miksi hänen piti mennä kuolemaan?

”Otamme osaa”, rouva Hannover toistaa. ”Teissä on paljon äitinne näköä.”

”Totta”, minä myönnän. Olen yhtä pienikokoinen. Yhtä vaaleahiuksinen. Ja harmaasilmäinen.

”No mutta, haluattekin varmaan jo päästä nauttimaan viimeisestä illastanne vieraanamme. Ilotulitus näkyy hyvin parvekkeellenne”, Jamie sanoo pelastaen minut. Hymyilen kiittollisena, ja hän vinkkaa vaivihkaa silmää vastaukseksi.

Toimimme hyvin yhteen jo silloin, kun nuorena työskentelimme yhdessä. Alkuun meillä oli yhteinen koodisana, jolla ilmaisimme kaipaavamme pelastusta ärsyttävältä tai ripustautuvalta asiakkaalta: *vesimeloni*. Kun iäkäs leskimies jauhoi loputtomiin siitä, miten paljon muistutin hänen ensirakkauttaan: *vesimeloni*. Kun lintubongari kuvaili Jamielle yksityiskohtaisesti joka ainoaa alueella näkemäänsä lajia: *vesimeloni*. Mutta kun olimme viettäneet kesän varustevuokraamossa kiskoien kanootteja ja kajakkeja vedestä, opimme kommunikoimaan sanattomasti – avunpyynnöksi riitti pelkkä ilme.

”Hyvinhän se meni”, Jamie sanoo Hannoverien lähdettyä hisseille, mutta minä jätän kommentoimatta.

Jamie viittaa kädellään kohti ruokasalin ovea. Ravintolassa on lomalaisten lisäksi varmasti myös paljon paikallisia. Minun tuurillani joku entinen koulukaveri äkkää saapumiseni heti. Veri alkaa kohista korvissani.

”En sittenkään pysty tähän”, sanon. ”Menen kotiin lepäämään. Olen umpiväsynyt.”

Se ei ole vale. Unettomuus oli alkanut vaivata heti, kun palasin. Herään joka aamu lapsuusvuosien makuuhuoneessani huonosti nukkuneena ja pää pyörällä. Katson ikkunasta näkyviä puunoksia ja palautan mieleeni, missä olen ja miksi. Alussa hautasin pääni tyynyyn ja jatkoin unia. Heräsin kahdentoista maissa ja alakertaan tallustettuani käytin loppupäivän hiilihydraattien ja *The Good Wifen* jaksojen ahmimiseen.

Mutta sitten Jamie oli alkanut soitella ja kysellä, ja kun Whitney oli tullut kylään riittävän usein varoittamatta ja huomauttanut, että

vietin liikaa aikaa yöpuvussa – juuri sellaista rajojen asettamista, jota vain paras ystävä voi tarjota – aloin taas pukeutua päivävaatteisiin. Aloin poistua kotoa, pistäytyä hotellilla ja käydä yksityislaiturillamme uimassa tai juomassa aamukahvini, niin kuin äidillä oli ollut tapana. Olen käynyt melomassakin muutaman kerran. Tuntuu hyvältä olla vesillä, siellä tunnen hallitsevani tilanteen, vaikka ohjastankin vain pientä venettä.

Suru, suuttumus ja paniikki nostavat päätään edelleen heti kun aamulla avaam silmät mutta menevät jo ohi hillitymmin, pitämättä suurta meteliä itsestään.

Jamie on parin viime viikon aikana kärsivällisesti selostanut, mikä kaikki on muuttunut niiden vuosien aikana, jotka olen ollut poissa, mutta suurin yllätys on ollut se, miten moni asia on ennallaan. Hapanjuurileipä. Asiakkaat. Se, että hän kutsuu minua edelleen Fernieksi.

Olimme tunteneet toisemme pitkään jo ennen kuin aloimme seurustella. Pringlen perheen mökki on muutaman poukaman päässä järven rannalla. Jamien isovanhemmat tunsivat minun isovanhempani, ja hänen vanhempansa käyvät edelleen perjantaisin ravintolassamme syömässä kalaa ja ranskalaisia. Nyt eläkkeellä ollessaan he viettävät suurimman osan kesästä Muskokassa ja palaavat syyskuussa kaupunkikotiinsa Guelphiin. Jamiellä on vuokra-asunto kaupungissa, mutta hän aikoo rakennuttaa vanhempiansa mökin viereiselle tontille talviasuttavan kodin. Hän rakastaa järveä yli kaiken.

”Nyt on Kanada-päivä”, Jamie sanoo. ”Asiakkaat ja henkilökunta arvostaisivat sitä, että näyttäytyisit. Kesäkausi on alkamassa. Ei sinun tarvitse nousta lavalle puhumaan ennen ilotulitusta.” Tiedän sanomattakin, että äiti teki niin. ”Käyt vain tervehtimässä ihmisiä.”

Minä nielaisen, ja Jamie katsoo minua silmiin kädet olkapäilläni. ”Pystyt kyllä siihen. Olet päässyt jo tähän asti. Pukeuditkin tätä varten. Olet ollut tuolla ruokasalissa miljoona kertaa.” Hän madaltaa ääntään. ”Mehän kerran kiksautimmekin tuolla, muis-tatko? Kolmosloosissa.”

Minä puuskahdan. ”Sinulla on loosin numerokin tiedossa.”

”Voisin piirtää kartan kaikista paikoista, jotka olemme häpäisseet. Jo pelkästään varustevuokraamossa...”

”Lopeta.” Puhkean nauruun, mutta siihen sekoittuu hätäännyttä. Tässä minä seison entisen poikaystäväni kanssa muistelemassa, missä kaikkialla äskettäin kuolleen äitini lomakeskuksessa olemme harrastaneet seksiä. Universumi leikkii kustannuksellani.

”Sinulla ei ole mitään syytä hermoilla, Fernie. Sitä minä vain yritän sanoa.”

Olen oikeissa vastata Jamielle, että hän on väärässä ja että hermoilen ihan syystä, kun huomaan sivusilmällä hyvän tekosyyin. Pitkänhuiskea mies lähestyy vastaanottotiskiä hopeanväristä matkalaukkua perässään vetäen, eikä virkailijaa edelleenkään näy missään.

Mies on selin meihin päin, mutta hänen puvustaan kyllä näkee, että se on kallis. Todennäköisesti mittojen mukaan tehty. Mustan kankaan täydellinen istuvuus kertoo osaavasta räätälintyöstä ja muhkeasta lompakosta. Suoraan kaupan hyllyltä tuskin löytyisi mitään, mikä riittäisi peittämään miehen pitkät käsivarret, ja hihan pituus näyttää juuri sopivalta. Hiuksetkin on suittu siististi päätä myöten. Ne ovat tummat ja kiiltävät ja yhtä huolella leikatut kuin puvuntakkikin. Suoraan sanottuna hän on ylipukeutunut. Brookbanks on upea paikka, yksi itäisen Muskokan parhaista lomakeskuksista, ja henkilökunta pukeutuu aina siististi, mutta vieraat suosivat varsinkin kesäisin epävirallisempaa vaatetusta.

”Menen antamaan hänelle avaimen”, sanon Jamielle. ”Minun pitää harjoitella huoneen luovuttamista. Tule varmistamaan, että teen sen oikein.”

Jamie ei voi väittää vastaan. Emme voi jättää hienoa herraa respaan seisomaan.

Tiskille päästyämme pahoittelen, että mies joutui odottamaan.

”Tervetuloa Brookbanksiin”, sanon ja vilkaisen ylöspäin – vaikka olen korkokengissä, mies on melkein kolmekymmentä senttiä minua pidempi.

”Oliko teillä vaikeuksia löytää perille?” kysyn ja herätän tietokoneen painamalla näppäintä. Hujoppi ei ole sanonut sanaakaan. Viimeinen pätkä ennen pihaan ajoa on asvaltoimatonta ja valaiseamatonta tietä, joka mutkittellee metsikön läpi. Joitakin city-asukkeja se pelottaa, varsinkin jos he saapuvat pimeään jo laskeuduttua. Veikkaan, että tämä mies on Torontosta, tai saattaa hän olla Montrealistakin. Ensi viikolla alkaa lääketieteen konferenssi – jotkut lääkärit saapuvat jo aiemmin viettämään pitkää viikonloppua.

”Ei.” Mies silittää solmiotaan. Ei sano muuta.

”Hienoa.” Kirjoitan salasanani. ”Tulitteko ihotautitapahtumaan?” Avaan päävalikon, ja kun vastausta ei kuulu, rykäisen ja yritän uudelleen. ”Onko teillä huonevaraus?”

”Kyllä on.” Hän puhuu hitaasti, kuin varoisi sanojaan.

Ihmettelen, mikä häntä vaivaa. Yleensä kalliisti pukeutuvat pukumiehet kuulostavat paljon itsevarmimmilta. Kun kohotan katseeni, näen erittäin komeat, erittäin jykeväpiirteiset ja erittäin jännittyneet kasvot. Mies on suunnilleen minun ikäiseni ja näyttää oudolla tavalla tutulta. Olen nähnyt nämä kasvot ennenkin. Nenässä on jotakin tuttua. Ehkä hän on näyttelijä, tosin kuuluisuudet eivät yleensä tule lomailemaan puku päällä ja suoraan parturista – tai eivät ainakaan ennen tulleet.

”Millä nimellä?”

Mies kohottaa kulmakarvojaan kuin olisi yllättynyt kysymyksestäni. Sitten huomaa hänen korpinmustat silmänsä, ja vatsassani muljahtaa. Ryhti on moitteeton. Sydämeni alkaa hakata, tunnen sen sykkeen kämmenissäni ja päkiöissä. Alan heti etsiskellä arpea. Ja siellä se on: huulen alla vasemmalla puolella leukaa, hädin tuskin näkyvissä, jos ei osaa katsoa. Hämmästyin, kun osaan.

Mutta minä osaan.

Tunnen nämä kasvot.

Tiedän, että hänen iiriksensä eivät ole mustat – auringonvalossa väri on espresson ruskea.

Tiedän, mistä arpi on tullut.

Kovasta yrityksestäni huolimatta en ole unohtanut tätä miestä.

2

Kesäkuun 14. päivä, kymmenen vuotta aiemmin

Asemalle piti ehtiä viidessä minuutissa, ja ratikka oli myöhässä. Whitney ja minä työnnyimme täyteen ahdetun vaunun perältä ulos anteeksi pyydellen ja jalkakäytävälle päästyämme pinkkaisimme juoksuun.

”Vauhtia, Whit”, huusin olkani yli.

Myöhästymisen ei ollut vaihtoehto. Seuraava bussivuoro pohjoiseen olisi vasta huomenna, ja vaikei kumpikaan ollut sanonut sitä ääneen, Whitneyyn ja hänen muhkean matkalaukkinsa oli lähdettävä tänään. Olimme viettäneet kolme päivää ahtaassa asunnossani, eikä ystävyyskuntamme välttämättä kestäisi enää neljättä.

Aurinko paistoi matalalta ja kurkisteli rakennusten välistä, ja sen säteet kimpoilivat lasisista torneista, kun juoksimme Dundas Streetillä tennarit purukumin täplittämää asfalttia takoen. Jos katsoi taivaalle, valo sokaisi, mutta maan tasalla Toronton keskusta peittyi siniharmaaseen aamuhämyyyn. Kontrasti oli upea. Valon kimmellys ikkunoissa toi mieleen kodin ja auringonlaskun hohteen järven pinnassa.

Olisin halunnut pysähtyä ja näyttää sen Whitneylle. Mutta meillä ei ollut sekuntiakaan ylimääräistä aikaa, ja vaikka olisi ollutkin, en usko, että tornitalojen kimmellys olisi kiehtonut häntä

millään tavalla. Olin koko vierailun ajan yrittänyt saada Whitneyä näkemään Toronton kauneuden – ja epäonnistunut.

Saavuimme terminaalille minuutti lähtöajan jälkeen, mutta laiturilla yhdeksän bussin vieressä seisojien pitkä jono ärsyyntyneen näköisiä ihmisiä. Kuljettajaa ei näkynyt missään.

”Luojan kiitos”, minä henkäisin.

Whitney lysähti nojaamaan käsillä polviinsa. Posket helottivat punaisina, ja niihin oli tarttunut hänen paksusta poninhännästään karanneita kastanjanruskeita suortuvia. ”Minä. Vihaan. Juoksemista.”

Kun hän oli saanut hengityksensä tasaantumaan, varmistimme lipusta lähden tiedot ja liityimme jonoon. Toronton kaukoliikenteen bussiterminaali oli käytännössä kuin valtava autohalli – pimeä ja kostea loukko. Ilmassa leijui automaattista ostettujen kolmioleipien tuoksu, dieselin katku ja yleinen kurjuus.

Vilkaisin kännykän kelloa. Se oli yli kymmenen. En ehtisi ajoissa töihin kahvilaan.

”Ei sinun tarvitse jäädä odottamaan”, Whitney sanoi. ”Kyllä minä pärjään yksinkin.”

Whitney oli ollut paras ystäväni alakoulusta asti. Pyöreät kasvot, vilpittömän näköiset ruskeat silmät ja nykerönenä loivat petollisen viattoman vaikutelman. Whitney yritti kuulostaa urhealta mutta puristi nylonlaukkuaan kainalon alla sen näköisenä, että pelkäsi jonkun nappaavan sen hetkenä minä hyvänsä.

Whitney oli kaksikymmentäkaksivuotias eikä ollut ollut Torontossa koskaan yksin, edes kymmentä minuuttia, ja vaikka tiesin, ettei hänellä olisi mitään hätää, en voinut jättää häntä tänne, keskustan epämääräiseen kolkkaan.

”Ei minulla ole kiire. Haluan saatella sinut matkaan”, vastasin.

”Mieti”, Whitney sanoi ja pompahteli päkiöillään. ”Kohta minun ei tarvitse enää matkustaa tänne asti tapaamaan sinua.”

Matka ei ollut pitkä – kaksi ja puoli tuntia kiinnostavia maiseimia – mutta samapa tuo.

Pinnistin hymyn kasvoilleni. ”En malta odottaa.”

”Tiedän, että viihdyt täällä.” Whitney päyili olkansa yli. ”Mutta välillä ihmettelen, miksi.”

Sarkastinen vastaus oli jo kielen päällä.

Whitney oli kyläillyt luonani yliopistovuosina kiusallisen harvoin. En tiedä, johtuiko se siitä, että suhteeseemme oli jäänyt särö riidasta, joka koski ”itsetuhoista käytöstäni” high schoolin viimeisenä vuotena, vai yksinkertaisesti siitä, ettei hän pitänyt Torontosta. Joka visiitillä kävi ilmeiseksi, että Whitney olisi mieluummin Huntsvillässä. Hän ei sanonut ei mihinkään, mitä ehdotin, mutta ei myöskään vaikuttanut erityisen innostuneelta. Se ei ollut hänen tapaistaan. Yleensä Whitney lähti kaikkeen innolla mukaan – hän tarttui jokaiseen seikkailun mahdollisuuteen.

”Minua ei yhtään haittaisi istua sinun kämpilläsi mutustamassa leipää seuraavat kaksi päivää”, hän oli sanonut saapuessaan aiemmin viikolla.

Suoraan sanottuna se oli tuntunut minusta raivostuttavalta. Päiväni Torontossa olivat käymässä vähiin, ja monta asiaa oli vielä kokematta. Whitneyyn olisi pitänyt olla minun aisaparini. Nyt tuntui, että raahasin häntä perässäni kuin kahletta.

”Mikä ihme se muka on?” sanoin nyt esitellen suurieleisesti asemaa samalla kun joku mies oksensi viereisellä laiturilla.

Whitney nyrpisti nenäänsä ja vilkaisi puhelintaan. ”Jamielta on tullut viestejä. Hän lähetti sinulle sukon.” Whitney luki viestejä silmät sirrillä. ”Anna Fernielle jäähyväissuukko minulta. Kielen käyttö sallittu. Jopa suotavaa. Lähetä kuva. Silmää vinkkaava hymiö.”

Pudistin päätäni ja tunsin suupielieni kääntyvän väkisinkin hymyyn. Jamie oli labradoodlen ihmisvastine – huoleton ja nautinnonhaluinen vaalea kiharapä. Ilahduin jo pelkästään siitä, että kuulin hänen nimensä. ”Niinkö poikaystäväni sanoi? Mikä järkytys.”

”Hän haluaa sinut takaisin kotiin. Niin kuin me kaikki.”

Nielaisin, ja sitten huomasin helpotukseksi siniseen kuljettajan univormuun pukeutuneen miehen lähestyvän bussia.

”Älä suotta kiirehdi”, yksi matkustajista huusi miehelle. ”Lähtö on jo valmiiksi myöhässä.”

”Ihanaa, että olemme kohta taas samalla paikkakunnalla”, Whitney jatkoi.

Minä nyökkäsin ja pakotin vastauksen ulos suustani. ”Niin minustakin.”

Olin asunut viimeiset neljä vuotta erossa parhaasta ystävästäni ja poikakaveristani: olisi luullut, että odottaisin jälleenyhdistymisen hetkeä sekunteja laskien. Näin Jamien viimeksi, kun hän oli tullut yllätysvierailulle ystävänpäivänä. Jamie oli ollut talven Banffissa töissä lumilautailun opettajana ja palannut Brookbanksiin toukokuun pitkänä viikonloppuna. Minä olin saanut viimeisen yliopistovuoteni päätökseen – minun olisi kuulunut lähteä Jamien luokse. Minun olisi pitänyt pakata laukkuni jo huhtikuussa viimeisen tentin jälkeen. Sen sijaan olin kättänyt äidiltä luvan asua Torontossa vielä kesäkuun loppuun, että voisin notkia kaupungissa yliopiston publiikkiin asti, johon oli nyt enää viikko. Olin vedonnut äidin yrittäjäminään sanoen, että esimiehelläni oli vaikeuksia löytää uutta baristaa minun tilalleni.

Bussi hörähti käyntiin, ja kuljettaja ryhtyi heittelemään matkatarvaroita sen sisuksiin. Jono lyheni vähitellen, kun matkustajat raahustivat eteenpäin, ja Whitney ja minä rutistimme toisiamme hartaasti.

”Olet rakas, Baby”, hän sanoi.

Dirty Dancing -tyylisen lomakohteen kasvattina minulla oli *Dirty Dancing* -tyylinen lempinimi. ”Baby.” Inhosin sitä. Eikä siinä ollut mitään järkeä – elokuvan Baby oli hotellivieras.

Nousin varpailleni, vedin hupun Whitneyyn naamalle ja kiristin sen suppuun. ”Niin sinäkin”, sanoin hänelle. Se ei sentään ollut vale.

Kun Whitney oli löytänyt paikan bussista, lähetin hänelle lentosuukon ja kaivoin kuulokkeet esiin kangaskassistani. Painoin playnappia ja annoin Talking Headsin sävelten hukuttaa alleen bussin moottorin jylinän ja tikityksen, joka kertoi sekuntien hupenevan kellossa hetki hetkeltä.

Enää yhdeksän päivää siihen, kun joutuisin palaamaan kotiin.

*”Oli Willin idea
tavata järven rannalla.
Minä tulin paikalle.
Hän on yhdeksän
vuotta myöhässä.”*

Odota minua järven rannalla on Tiktok-maineeseen nousseen Carley Fortunen iki-ihana romaani salamarakkaudesta, musertavasta pettymyksestä ja onnesta, joka totta vie suosii rohkeaa.

”Ei kesää ilman Carley Fortunea!”

BOOKRIOT

9 789520 453343

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5334-3